

Nr 118.

Av herr **Lundquist** i Rotebro **m. fl.**, om ytterligare anstånd med fullständigt ordnande av de i 31 § lagen om fattigvården omförmälda anstalterna.

Vid 1926 års riksdag hemställdes i olika motioner, att riksdagen för sin del måtte besluta, att med fullständigt ordnande av de i lag om fattigvården den 14 juni 1918, 31 § omförmälda anstalterna finge anstå under en tid av åtminstone femton år från det denna lag trätt i kraft, d. v. s. t. o. m. 1933 års utgång.

Andra lagutskottet, till vilket ifrågavarande motioner blevo remitterade, hemställde i anledning av desamma, att riksdagen ville besluta, dels att ett generellt uppskov på ytterligare två år skulle beviljas, dels att för de fall, där särskilda omständigheter därtill föranledde, Kungl. Maj:t erhöle befogenhet att medgiva ytterligare uppskov, dock längst till utgången av år 1933. Riksdagen fattade beslut i enlighet med denna andra lagutskottets hemställan.

I ovannämnda olika motioner hade bl. a. framhållits, att den ekonomiska situationen i flertalet landskommuner för det dåvarande vore sådan, att ett ytterligare uppskov vore starkt av behovet påkallat. Skattetrycket i många landskommuner hade stegrats på ett sätt, som ej kunde förutses 1918 och som vore ägnat att mångenstädes väcka farhågor och i varje fall utgjorde ett starkt skäl för att bereda kommunerna andrum med nya större utgifter.

Ännu återstår det allttjämt många kommuner, där de i 31 § omhandlade anstalternas fullständiga ordnande icke blivit genomfört. Anledningen därtill är säkerligen till största delen den, att de ekonomiska förhållandena för många landskommuner hela tiden varit synnerligen brydsamma och att kommunerna därför i det längsta velat uppskjuta vidtagandet av åtgärder, som i väsentlig grad skulle förvärpa skattetrycket, i hopp om att bättre tider skulle komma.

Någon förbättring för landskommunerna i ekonomiskt hänseende har emellertid ej på sistone inträtt och ej heller är någon ljusning för den närmaste framtiden skönjbar. Skattebördan vilar allttjämt tung över flertalet småkommuner. Jordbrukets av alla erkända synnerligen betryckta läge pekar dessutom hän mot än bekymmersammare tider för många av våra jordbrukskommuner. Utomordentliga åtgärder äro avsedda att av statsmakterna vidtagas i anledning av dessa jordbrukets iråkade svårigheter. Redan av denna anledning synes det oss i hög grad påkallat att utöka det andrum, som tidigare skänkts kommunerna i fråga om det åtminstone i många fall synnerligen be-

tungande fullständiga ordnandet av ålderdomshemmen i enlighet med den nya fattigvårdslagen.

Därtill kommer emellertid, att åtskilliga frågor av den beskaffenhet, att de kunna inverka på det vårdnadsbehov, som är avsett att tillgodoses genom i fattigvårdslagens 31 § omförmälda anstalter, alltjämt befinna sig under utredning.

På grund av vad vi sålunda anfört och då det ur olika synpunkter synes oss angeläget, att den nya lagens bestämmelser bliva genomförda så friktionsfritt som möjligt, tillåta vi oss vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte för sin del besluta sådan ändring av lagen om fattigvård den 14 juni 1918, 90 §, att med fullständigt ordnande av de i 31 § omförmälda anstalterna må anstå intill den 1 januari 1936 och att, där omständigheterna därtill föranleda, Kungl. Maj:t må medgiva fattigvårdssamhälle uppskov utöver nämnda tid med ordnande, helt eller delvis, av dylik anstalt intill den 1 januari 1939, samt

att vederbörande utskott måtte formulera erforderliga ändringar av lagtexten.

Stockholm den 18 januari 1930.

Martin Skoglund.

Otto Johansson.

Gunnar Persson.

Rikard Olsson.

Nils V. Sandström.

S. P. Hollertz.

Ernst Aronson.

Fredrik Sandwall.

Gustaf Olson

i Torsby.

Thore Alströmer.

Birger Christenson.

R. Lundquist

i Rotebro.

E. Eurén.

Karl Wirsell.

Erik Nordkvist.

Emil Bengtsson.

H. Lundström.